

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 321/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a. s., Palárikova 88, Čadca, zastúpenej advokátkou JUDr. Michaelou Poláčkovou, LL.M., Advokátska kancelária, Palárikova 88, Čadca, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 17 Cob 325/2012 z 5. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a. s. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola prostredníctvom telefaxu 11. apríla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a. s., Palárikova 88, Čadca (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená písomným podaním doručeným 15. apríla 2014 vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Cob 325/2012 z 5. decembra 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola navrhovateľkou v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cb 58/2011 pred Okresným súdom Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“), ktorého predmetom bola uplatnená náhrada škody v sume 213 359,50 € s príslušenstvom. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 30. augusta 2012 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka podala proti označenému rozsudku okresného súdu odvolanie vo veci samej, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala dovolanie, o „ktorom ku dňu sťažnosti nebolo rozhodnuté“. Z kópie dovolania sťažovateľky ako prílohy k sťažnosti vyplýva, že okrem iného dovolanie podala z dôvodu, že „bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom“, inak povedané, prípustnosť svojho dovolania

sťažovateľka založila na dôvode podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu krajskému súdu vytýka, že vec nesprávne právne posúdil z dôvodov uvádzaných v sťažnosti. Poukazovala na to, že krajský súd porušil právnu povinnosť byť viazaný právoplatnými rozhodnutiami, ktoré vo veci sťažovateľky vydali správne súdy, čoho priamym následkom mala byť arbitrárnosť napadnutého rozsudku. Sťažovateľka v tejto súvislosti tiež vyčítala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Z týchto dôvodov považovala napadnutý rozsudok krajského súdu za porušujúci jej označené práva.

V závere sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd meritórne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a.s. skrátený názov: MTS a.s., sídlo: Palárikova 88, 022 01 Čadca, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/325/2012 zo dňa 05.12.2013, bolo porušené.

2. Základné právo spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a.s. skrátený názov: MTS a.s., sídlo: Palárikova 88, 022 01 Čadca, podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/325/2012 zo dňa 05.12.2013, bolo porušené.

3. Základné právo spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a.s. skrátený názov: MTS a.s., sídlo: Palárikova 88, 022 01 Čadca, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/325/2012 zo dňa 05.12.2013, bolo porušené.

4. Základné právo spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a.s. skrátený názov: MTS a.s., sídlo: Palárikova 88, 022 01 Čadca, na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prostriedok účinnej nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/325/2012 zo dňa 05.12.2013, bolo porušené.

5. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/325/2012 zo dňa 05.12.2013, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na dalsie konanie.

6. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a.s., skrátený názov: MTS a.s., sídlo: Palárikova 88, 022 01 Cadca, trovy konania tak, ako budú vycislene v písomnom vyhotovení nálezu, na ucet právného zástupcu spoločnosti Mestská teplárenská spoločnosť a.s., skrátený názov: MTS a.s., JUDr. Michaela Polackova, LL.M., advokátka, do 3 dní od právoplatnosti nálezu.“

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že dovolacie konanie bolo uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Cb 58/2011 z 9. apríla 2014 zastavené pre nezaplatenie sudneho poplatku.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo pravnickych osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorsich predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na dalsie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 11. februára 2014 a ústavný súd na základe nezrovnalostí údajov faxovaného podania (údaje v záhlaví doručeného faxovaného podania naznačujú, že podanie bolo doručené ústavnému súdu až po uplynutí lehoty na jej podanie, naopak, v porovnaní s údajmi doručených podaní prostredníctvom telefaxu, tzv. denník udalostí, vykazovali tú skutočnosť, že sťažovateľka doručila podanie ešte včas, pozn.) dospel k záveru, že sťažovateľka svoju sťažnosť doručila včas, teda 11. apríla 2014.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľka namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci na základe jej dostupných účinných právnych prostriedkov nápravy namietaného porušenia týchto práv.

Ústavný súd pri skúmaní procesných podmienok vychádzajúc z informácií sťažovateľky uvedených v sťažnosti, že podala vo veci dovolanie, ktorého prípustnosť založila na dôvode podľa § 237 písm. f) OSP, t. j. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, si v súčinnosti s okresným súdom zadovážil kópiu rozhodnutia okresného súdu o zastavení predmetného dovolacieho konania sp. zn. 2 Cb 58/2011 z 9. apríla 2014, z ktorého vyplýva, že dôvodom zastavenia konania bolo nezaplatenie súdneho poplatku sťažovateľkou.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka nepostupovala v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože účinne nevyužila jej dostupný opravný prostriedok na ochranu jej základných práv a slobôd, a to dovolanie z dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP.

Dovolanie z uvedeného dôvodu totiž ústavný súd považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom; m. m. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04). Ak by bola sťažovateľka dovolanie z tohto dôvodu podala účinne, dovolací súd by bol oprávnený a povinný poskytnúť ochranu jej právam, inými slovami, dovolací súd by bol tým „iným súdom“ v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý by rozhodoval (prednostne) v tejto veci.

Tým, že sťažovateľka tento právny prostriedok ochrany svojich práv nevyužila účinne, t. j. v súlade s procesným právom, ktoré stanovuje okrem iného zaplatiť súdny poplatok za podané dovolanie, pričom o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku bola riadne poučená, ústavný súd je toho názoru, že nevyčerpala jej dostupný prostriedok ochrany svojich označených práv.

Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky bolo potrebné v rámci predbežného prerokovania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre neprípustnosť.

V súvislosti s úvahou sťažovateľky, že prípustnosť dovolania v jej veci „*spočíva v menšinovej názorovej praxi*“, a preto ho podala len z dôvodu opatrnosti, je potrebné považovať za protirečivú argumentáciu, pretože na jednej strane sťažovateľka tvrdí, že tu existovali dôvody prípustnosti dovolania, na druhej strane sama vedome spôsobila zastavenie dovolacieho konania tým, že nezaplatila súdny poplatok za podané dovolanie. Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka vlastne žiada, aby ústavný súd v súvislosti s posúdením zachovania lehoty proti napadnutému rozsudku ako prejudiciálnu otázku riešil to, ako by najvyšší súd ako dovolací súd posúdil jej dovolanie, čo je neprípustné.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014